מכשפה לא תחיה ולא שוכב עם בהמה. סמוכין הן בפרשת ואלה המשפטים: **אם חקתי תשמרו.** כשהזהיר ישראל בסיני בהמתך לא תרביע וגו׳ פתח בהו קרא את חקותי תשמרו מה שלא פתח כן בשאר מקומות שמע מינה הכי קאמר להו את חקותי שחקקתי כבר לבני נח תשמרו ואלו הן בהמתך לא תרביע כלאים אבל על חרישת שור וחמור לא הזהרתים: **שדך לא תזרע כלאים.** וזריעה זו איזה זריעה ממש דלא נצטוו בני נח על כלאי הכרם אלא שלא להרכיב האילן על שאינו מינו דלא תזרע דומיא דלא תרביע מה בהמה בהרבעה דבר המסויים על דבר המסויים: **מה בהמה בין בארץ בין בחו״ל.** דחובת הגוף שאינה תלויה בחובת הארץ נפקא לן בקדושין (ד׳ לז.) דנוהגת אפילו בחו״ל: **אלא מעתה ושמרתם את חקותי.** דכתיב בכל התורה כולה הכי נמי דנצטוו בני נח עליהם: **הכא כתיב את חקותי תשמרו.** דהקדים חקים למצות שמירה דמשמע חקים דמעיקרא. ואע״ג דגבי שביעית ויובל כתיב נמי את משפטי תעשו ואת חקתי תשמרו) דהקדים נמי חקים למצות שמירה התם כיון דרישא דקרא כתיב את משפטי תעשו ארחיה למיכתב ואת חקותי תשמרו: **שם בן ארבע אותיות.** שם הוא ולא בעינן שם המפורש בן ארבעים ושתים אותיות: **ושם המפורש.** כלומר שם המיוחד: **קרועי בגדיים.** על גדופין ששמעו מפי רבשקה דכתיב (מלכים ב׳ יט) אשר שלחו מלך אשור [אדניו] לחרף אלהים חי: **והעדים.** בשעה שמעידין בפירוש מה ששמעו אינן חייבין לקרוע: **הא שמעו השתא.** מפי עצמן: **השומע אוכרה.** ברכת השם מפי העובד כוכבים אינו חייב לקרוע: **וא״ת.** הרי קרעו על רבשקה ישראל מומר[1] היה: **בזמן הזה.** שאנו בגלות ואין אימת ב״ד מוטלת עליהם לדון חייבי מיתות: **נתמלא כל הבגד קרעים.** לפי שהדבר תדיר לפי שאין מתירלין מב״ד: **מי גמירי.** עובדי כוכבים שם המיוחד כל כך שמקללין בו תמיד דקאמר נתמלא כל הבגד כולו קרעים: **אלא נאו בכנוי.** תדיר. ובזמן הזה הוא דלא קרעינן משום דנתמלא כל הבגד וכו׳ אבל בזמן ב״ד קורעין על עובד כוכבים ומכנוי: **ומעלה הוא דעבוד רבנן.** בדיני ממונות ודיני נפשות שהצריכו כל העדים לפרש עדותן: **הכא.** בברכת השם דלא אפשר לפרש מפני כבוד השם: **אוקמוה אדאורייתא.** וקטלינן ליה בהאי עדות: **דאי סלקא דעתך.** בעלמא פסול על שיפרשו כולם: **אטו הכא משום דלא אפשר קטלינן ליה לגברא.** בלא העדאת עדים: **כר׳ עקיבא.** במסכת מכות (ד׳ ה.) דמקיש שלשה לשנים דאם נמצא שלישי קרוב או פסול עדות של כולן בטלין הלכך בדקינן ליה בהדייהו דאי מתזם או מתכחש מבטלין לסהדותייהו:

מתני׳

חקים שחקקתי לך כבר. תימה תיתסר נמי כלאים מהכא דכתיב בהאי קרא בגד כלאים שעטנז לא יעלה עליך ועוד קשה למה לי את חקותי תיפוק ליה מדכתיב למינהו במעשה בראשית באילנות ובבהמה דבפ׳ אלו טריפות (חולין דף ס. ושם.) משמע דאי הוה כתיב למינהו בדשאים ה״א דאסירי בני נח להרכיב שני דשאין זה על זה וע״ק הא דאמרינן ס״פ הפרה (ב״ק דף נה. ושם) המרביע שני מינים שבים לוקה אתיא למינהו למינהו מיבעי תיפוק ליה מדכתיב למינהו בגופייהו ומפר״ת דאי לאו את חקותי ה״א למינהו לאו לאיסור כתיב ואי לאו למינהו ה״א את חקותי שחקקתי לך כבר במרה והא דפריך אלא מעתה ושמרתם את חקותי אע״ג דלא מוקמינן האי בבני נח אלא משום דאשכחן למינהו במעשה בראשית פריך שפיר דדילמא כי היכי דהאי לא קאי אבני נח האי נמי לאו אבני נח קאי ואי״ת כיון דלא מחייבי רבנן אבני נח לא בהרבעה ולא בהרכבה אלמא לא דרשי למינהו אם כן אתי סוגיא דפרק הפרה ודאלו טריפות לא כרבנן וי״ל דנהי דלא דרשו רבנן למינהו גבי בני נח משום דלא כתיב בצווי דאדם גבי ישראל דרשינן כיון דאשכחן דנצטוו ישראל על הכלאים ונפקא מינה לענין דגים אי נמי לא הוה אסרינן הרכבה באילנות בישראל מדרש מה בהמתך בהרבעה אף שדך בהרכבה דלא הוה מפקינן קרא ממשמעותיה דכתיב לא תזרע אי לאו דאשכחן כבר למינהו במעשה בראשית וניחא השתא דמילתא דשמואל דמייתי הכא דחקותי שחקקתי לך כבר איתא נמי בשילהי פ״ק דקדושין (דף לט.) ואתי אפילו כרבנן והשתא ההוא דהרכיב שני דשאים דפרק אלו טריפות (חולין דף ס. ושם) לרבנן קמיבעיא ליה אע״ג דמתני׳ היא בפ״ק דכלאים [מ״ז] אין נוטעין ירק בירק מ״מ קמיבעיא ליה אי אסיבי ליה דשאים כמאן דכתיב בהו למינהו משום דאסכים רחמנא על ידייהו לאסור בחו״ל כמו הרכבת אילן מדרש דשמעתין: **חקותי** דהשתא. מה שהקשה בקונטרס מדכתיב גבי שביעית ויובל את משפטי תעשו ואת חקותי תשמרו לא דק דלא כתיב הכי אלא בפרשת בהר סיני כתיבי ועשיתם את חקותי ואת משפטי תשמרו והא קרא דאייתי בקונטרס בפרשת אחרי מות גבי עריות כתיב ושפיר מ״ל שחקקתי לך כבר דבני נח נצטוו על העריות ואע״ג דהאי קרא דפריך מייהי הש״ס ושמרתם את חקותי נמי כתיב מכל מקום מסתבר דבכל התורה איירי דמסיים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

אתיא קריעה קריעה. תימה דבפ״ב דמו״ק (דף כ: ושם) דיליף קריעה מעומד מדכתיב ויקם איוב ויקרע מילף נמי דלא מאחין קריעה מהכא:

המלך קרע. תימה היאך אמרו למלך מה ששמעו בפירוש הא גבי עדים תנן (לעיל דף נו.) כל היום היו דנין את העדים בכינוי: וליתשוב

מסורת הש״ם

א) קידושין לט., ב) [מו״ק כב: כו. ע״ש ל״ענ], ג) [מו״ק שם], ד) [בס״א: משומד], ה) [מכות ה:], ו) [עי׳ תוס׳ ד״ה חקותי], ז) בס״א: משומד,

תורה אור השלם

1. מְכַשֵּׁפָה לֹא תְחַיֶּה:
שמות כב יז
2. כָּל שֹׁכֵב עִם בְּהֵמָה מוֹת יוּמָת: שמות כב יח
3. אֶת חֻקֹּתַי תִּשְׁמֹרוּ בְּהֶמְתְּךָ לֹא תַרְבִּיעַ כִּלְאָיִם שָׂדְךָ לֹא תִזְרָע כִּלְאָיִם וּבֶגֶד כִּלְאַיִם שַׁעַטְנֵז לֹא יַעֲלֶה עָלֶיךָ:
ויקרא יט יט
4. וּשְׁמַרְתֶּם אֶת חֻקֹּתַי וְאֶת מִשְׁפָּטַי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֹתָם הָאָדָם וְחַי בָּהֶם אֲנִי יְיָ: ויקרא יח ה
5. וְאַהוּד בָּא אֵלָיו וְהוּא יֹשֵׁב בַּעֲלִיַּת הַמְּקֵרָה אֲשֶׁר לוֹ לְבַדּוֹ וַיֹּאמֶר אַהוּד דְּבַר אֱלֹהִים לִי אֵלֶיךָ וַיָּקָם מֵעַל הַכִּסֵּא:
שופטים ג כ
6. וַיָּבֹא אֲלִיקִים בֶּן חִלְקִיָּהוּ אֲשֶׁר עַל הַבַּיִת וְשֶׁבְנָא הַסֹּפֵר וְיוֹאָח בֶּן אָסָף הַמַּזְכִּיר אֶל חִזְקִיָּהוּ קְרוּעֵי בְגָדִים וַיַּגִּדוּ לוֹ דִּבְרֵי רַב שָׁקֵה:
מלכים ב יח לז
7. וְאֲלִישָׁע רֹאֶה וְהוּא מִצַּעֲק אָבִי אָבִי רֶכֶב יִשְׂרָאֵל וּפָרָשָׁיו וְלֹא רָאָהוּ עוֹד וַיַּחֲזֵק בִּבְגָדָיו וַיִּקְרַע אֹתָם לִשְׁנַיִם קְרָעִים:
מלכים ב ב יב
8. וַיְהִי כִּשְׁמֹעַ הַמֶּלֶךְ חִזְקִיָּהוּ וַיִּקְרַע אֶת בְּגָדָיו וַיִּתְכַּס בַּשָּׂק וַיָּבֹא בֵּית יְיָ: מלכים ב יט א

מוסף רש״י

חקים שחקקתי לך כבר. מדלא כתיב ושמרתם את חקתי, משמע את חקתי אשר מעולם משמרו, מלמד שהזהיר את נח ובניו עליהן, ואלו הן החקים בהמתך לא תרביע שדך לא תזרע, ואיזו זריעת כלאים שאתי אומר שחקקתים לך כבר, דומיא דבהמה דבר המסויים והייט הרכבה (קדושין לט.). **והעדים** אין חייבין לקרוע. בשעה שמעידין לפני ב״ד פלוני ביכך את השם, שכבר קרעו בשעה ששמעו. שביכך (מו״ק כו. מכת״י).

עין משפט
נר מצוה

קטו א מיי׳ פ״ט מהל׳ כלאים הלכה ה וסמ״ג עשה הל״ו ופ״י מהל׳ מלכים הל״ו) [טוש״ע יו״ד סימן רלז סעיף ג ב] וסמ׳ רלה סעי׳ ב ג ג):
קטז ב מיי׳ פ״ב מהל׳ עכו״ם הלכה ז:
קיז ג מיי׳ פ״ב מהלכות עכו״ם הל״ח וסמ״ח מהלכות אבל הל״ה סמג לאוין מז ועשין ב טוש״ע יו״ד סימן שמ סעיף ה:
קיח ד מיי׳ פ״ב מהל׳ עכו״ם הל״ח וס״ט מהלכות אבל הל״ז טור שו״ע שם סעיף לז:
קיט ה מיי׳ פ״ב מהל׳ עכו״ם הל״ח וס״ט מהלכות אבל הל״ג סמג שם טוש״ע שם סעיף לט:
קכ ו ז ח ט מיי׳ פ״ב מהל׳ עכו״ם הל״י ופ״ט מהלכות אבל הל״ו ז ח טוש״ע שם סעיף לז:
קכא י מיי׳ פ״כ מהל׳ עדות הל״ד סמג עשין קז טוש״ע חו״מ סימן כח סעיף י בהג״ה וע״ש:

---

[1] מכשפה לא תחיה וכתיב [2] כל שוכב עם בהמה מות יומת כל שישנו בכלל כל שוכב עם בהמה ישנו בכלל מכשפה לא תחיה: ר״א אומר אף על הכלאים: מנה״מ אמר שמואל דאמר קרא [3] את חקתי תשמרו חוקים [ו] שחקקתי לך כבר [3] בהמתך לא תרביע כלאים ושדך לא תזרע כלאים [א] מה בהמתך בהרבעה אף שדך בהרכבה מה בהמתך בין בארץ בין בחוצה לארץ אף שדך בין בארץ בין בחוצה לארץ אלא מעתה [4] ושמרתם את חקתי ואת משפטי חקים שחקקתי לך כבר התם ושמרתם את חקותי דהשתא הכא את חקותי תשמרו חקים דמעיקרא תשמרו: א״ר יהושע בן קרחה כו׳: אמר רב אחא בר יעקב [2] אינו חייב עד שיברך שם בן ארבע אותיות לאפוקי בן שתי אותיות דלא פשיטא יכה יוסי את יוסי תנן מהו דתימא מילתא בעלמא הוא דנקט קמ״ל איכא דאמרי אמר רב אחא בר יעקב ש״מ שם בן ארבע אותיות נמי שם הוא פשיטא יכה יוסי את יוסי תנן מהו דתימא עד דאיכא שם רבה ומילתא בעלמא הוא דנקט קמ״ל: נגמר הדין כו׳: [3] עומדין מנלן א״ר יצחק בר אמי דאמר קרא [5] ואהוד בא אליו והוא יושב בעליית המקרה אשר לו לבדו ויאמר אהוד דבר אלהים לי אליך ויקם מעל הכסא והלא דברים קל וחומר ומה עגלון מלך מואב שהוא נכרי ולא ידע אלא בכינוי עמד ישראל ושם המפורש על אחת כמה וכמה [ד] קורעין מנלן דכתיב [6] ויבא אליקים בן חלקיהו [וגו׳] ושבנא הסופר ויואח בן אסף המזכיר אל חזקיהו קרועי בגדים ויגידו לו את דברי רבשקה: [ה] לא מאחין: מנלן א״ר אבהו אתיא קריעה קריעה כתיב הכא קרועי בגדים וכתיב התם [7] ואלישע רואה והוא מצעק אבי אבי רכב ישראל ופרשיו ולא ראהו עוד ויחזק בבגדיו ויקרעם לשנים קרעים [ז] ממשמע שנאמר ויקרעם לשנים איני יודע שהן קרעים ומה ת״ל קרעים מלמד שהן קרועים לעולם ת״ר [ג] [ו] אחד השומע ואחד שומע מפי שומע חייב לקרוע [ז] והעדים אין חייבין לקרוע שכבר קרעו בשעה ששמעו וכי קרעו בשעה ששמעו מאי הוי הא קא שמעי השתא לא ס״ד דכתיב [8] ויהי כשמוע המלך חזקיהו (את דברי רבשקה) ויקרע את בגדיו המלך חזקיהו קרע והם לא קרעו אמר רב יהודה אמר שמואל [ח] השומע אזכרה מפי העובד כוכבים אינו חייב לקרוע וא״ת רבשקה ישראל מומר [ד] היה ואמר רב יהודה אמר שמואל אין קורעין אלא על שם המיוחד בלבד לאפוקי כינוי דלא ופליגי דרבי חייא בתרוייהו דאמר רבי חייא השומע אזכרה בזמן הזה אינו חייב לקרוע שאם אי אתה אומר כן נתמלא כל הבגד קרעים ממאן אילימא מישראל מי פקירי כולי האי אלא פשיטא מעובד כוכבים ואי שם המיוחד מי גמירי [ט] אלא לאו בכינוי ושמע מינה בזמן הזה הוא דלא הא מעיקרא חייב שמע מינה: השני אומר אף אני כמוהו: אמר ר״ל שמע מינה [י] אף אני כמוהו כשר בדיני ממונות ובדיני נפשות ומעלה הוא דעביד רבנן והכא כיון דלא אפשר אוקמוה רבנן אדאורייתא דאי ס״ד פסול הכא משום דלא אפשר קטלינן לגברא: והשלישי אומר אף אני כמוהו: סתמא [כ] כר״ע דמקיש ג׳ לשנים:

מתני׳

וליחשוב נמי זורק. פירש הקונטרס בשלמא מקבל ומוליך משום דלא משכחן דליהוו עבודה הנעשות בשם עבודת כוכבים כדמשכחן גבי ניסוך יפתו יין נסיכם והיינו כר' יהודה דדרש בספרי להאי קרא דיין נסיכם גבי עובדי כוכבים אבל ר' נחמיה מוקי לה בישראל ומיהו לרבי נחמיה בלאו הכי משכחן קראי בדברי קבלה וקטר לבעל והסך נסכים לאלהים אחרים (ירמיה ז): **זובח לאלהים יחרם.** פ"ה כל אלהים במשמע אפילו שלא כדרכה מדלא כתיב עובד לאלהים בזביחה יחרם ולא היה יכול לפרש דע"כ לשלא כדרכה אתא דאי לכדרכה מוילך ויעבוד נפקא דה"א לעולם לכדרכה ובא ללמדך על הכלל דאפי' כדרכה לא מחייבה אלא בעבודת פנים: **המקטר** והמנסך מניין ת"ל **בלתי לה' לבדו.** תימה דבסמוך יליף מיליאת זביחה ללמד על הכלל כולו וי"ל דאי לאו בלתי לה' לבדו ה"א מה זביחה שהיא עבודת דם ואתא לרבויי זורק אבל מקטר ומנסך לא:

מניין לרבות השתחואה. וא"ת ת"ל מדאיתקש לזביחה דכתיב (שמות לב) וישתחוו לו ויזבחו לו כדיליף (לקמן דף סג.) האומר אלי אתה דכתיב ויאמרו לו אלה אלהיך ישראל וי"ל דהתם הוי כדרכה דאותו עגל אורחיה בזביחה הוה והא דיליף מהתם אלי אתה משום דאלי אתה אורחיה בכל עבודת כוכבים:

אזהרה מניין. וא"ת ות"ל מהיכא דנפקא לי' אזהרה למגפף ומנשק מלא תעבדם כדפ"ה במתני' וי"ל דאי אתא לאזהרה דהשתחואה לא הוה מוקמינן ליה למגפף ומנשק:

מתני' העובד עבודת כוכבים [א]אחד העובד ואחד המזבח ואחד המקטר ואחד המנסך ואחד המשתחוה ואחד [ב]המקבלו עליו לאלוה והאומר לו אלי אתה [ג]אבל המגפף והמנשק והמכבד והמרבץ והמרחץ והסך והמלביש והמנעיל עובר בלא תעשה [ד]הנודר בשמו והמקיים בשמו עובר בלא תעשה [ה]הפוער עצמו לבעל פעור זו היא עבודתה הזורק אבן [ו]למרקולים זו היא עבודתה: **גמ'** מאי אחד העובד אמר רבי ירמיה [ז]הכי קאמר אחד העובד כדרכה ואחד המזבח ואחד המקטר ואחד המנסך ואחד המשתחוה ואפילו שלא כדרכה וליחשוב נמי זורק אמר אביי [ח]זורק היינו מנסך דכתיב [ט]בל אסיך נסכיהם מדם מנהני מילי דתנו רבנן אילו נאמר [י]זובח יחרם הייתי אומר בזובח קדשים בחוץ הכתוב מדבר תלמוד לומר לאלהים בזובח לעבודת כוכבים הכתוב מדבר אין לי אלא בזובח מקטר ומנסך מניין ת"ל בלתי לה' לבדו ריקן העבודות כולן לשם המיוחד לפי שיצאה זביחה לידון בעבודות פנים מניין [יא]לרבות השתחואה ת"ל [יב]וילך ויעבוד אלהים אחרים וישתחו להם וסמיך ליה [יג]והוצאת את האיש ההוא וגו' עונש שמענו אזהרה מניין ת"ל [יד]כי לא תשתחוה לאל אחר יכול שאני מרבה המגפף והמנשק והמנעיל ת"ל זובח זביחה בכלל היתה ולמה יצאה [טו]להקיש אליה ולומר לך מה זביחה מיוחדת שהיא עבודת פנים וחייבין עליה מיתה אף כל שהיא עבודת פנים וחייבין עליה מיתה יצאה השתחואה לידון בעצמה יצאה זביחה לידון על הכלל כולו אמר מר הייתי אומר בזובח קדשים בחוץ הכתוב מדבר זובח קדשים בחוץ [טז]כרת הוא סלקא דעתך אמינא כי אתרו ביה קטלא כי לא אתרו ביה כרת קמ"ל אמר ליה רבא בר רב חנן לאביי אימא יצאה השתחואה ללמד על הכלל כולו וכי תימא זובח למה לי לגופיה [יז]דמחשבין מעבודה לעבודה דאיתמר [יח]השוחט בהמה לזרוק דמה לעבודת כוכבים ולהקטיר חלבה לעבודת כוכבים [יט]רבי יוחנן אמר אסורה

זורק. דבשלמא מקבל ומוליך לא קשיא לן אע"ג דעבודות פנים הם דלא משכחן דלהוו עבודות הנעשות בשם עבודת כוכבים כדמשכחן הנך זביחה ויזבחו לו (שמות לב) קטור אשר חלב זבחימו יאכלו (דברים לב) ניסוך יפתו יין נסיכם (שם) ומיהו דם משכחן בעבודת כוכבים בל אסיך נסכיהם מדם וכיון דגמרינן דכל עבודות פנים חייבין בהם אף שלא כדרכה נתנייה נמי: **אמר אביי זורק בכלל ניסוך.** דמתני' דהא קרא נמי ניסוך קרייה: **מנא הני מילי.** דמחייב בהני עבודות אף בשלא כדרכה: **אילו נאמר זובח יחרם הייתי אומר.** בחיזו זביחה בא הכתוב לענוש מיתה ודאי בזובח קדשים בחוץ קאמר שמצינו שהזהיר עליהם במקום אחר [ויקרא יז]. ולקמן פריך הרי כבר פרשו להם עונש אחר וגכרת דכתיב גבי שחוטי חוץ [שם]: **ת"ל לאלהים יחרם.** דבא הכתוב לעונשו מיתה דהאי יחרם לשון מיתה דכתיב (ויקרא כז) כל חרם אשר יחרם מן האדם לא יפדה מות יומת. זובח לאלהים כל אלהים במשמע ואפילו שלא כדרכה מדלא כתביה בלשון עובד לאלהים בזביחה יחרם שמע מינה אפילו אינה עבודה שלו קאמר וכל עבודות שבעולם לכדרכה נפקא לן בהו מיתה מוילך ויעבוד וגו' דמשמע דבר שהוא עבודה לו: **בלתי לה' לבדו ריקן.** ונטל כל העבודות מלעבדה בהן ונתנן לשם המיוחד. משמע דאכל עבודות הרחויות לשם קאמר: **לפי שיצאה זביחה.** בפירוש מכלל שאר עבודות שנכללו בכלל וילך ויעבוד ומדה היא בתורה דדבר שהוא בכלל ויצא מן הכלל ללמד לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא שאין הכלל הזה מחייב אלא עבודה הדומה לזבוח שהוא עבודת פנים. ומהשתא לא נפקא לן דליחייב אהשתחואה שלא כדרכה דלאו עבודה היא בפנים מניין לרבות השתחואה: ה"ג בסיפרי[יח] **ת"ל וילך ויעבוד אלהים אחרים וישתחו להם.** דעל כרחיך לשלא כדרכה קאמר דאי דרכה לעבדה בכך בכלל ויעבוד הוא: **עונש שמענו.** דכתיב ביה וסקלתם לעיל: **אזהרה מניין ת"ל כי לא תשתחוה לאל אחר.** והאי נמי אם אינו ענין לכדרכה תנהו ענין לשלא כדרכה. וספריס דכתוב בהו [יט](כי) לא תשתחוה שיבוש הוא דהא מיתה הכא לא כתיבא: **יכול שאני מרבה וכו'.** דנימא השתחואה שיצא מן הכלל ללמד על הכלל כולו יצא דמה השתחואה מיוחד שהיא דרך כבוד וחייב עליה אף לשלא כדרכה אף כל שהוא דרך כבוד כגון אלו חייב: **ת"ל וזבח.** ואם השתחואה ללמד על הכלל באתה למה פרט לך זביחה הלא דרך כבוד הוא ומהשתחואה נפקא ליה אלא באתה ללמד על הכלל לומר לך זביחה בכלל היתה ויצאה מן הכלל להקיש לה כל הנכללות עמה ולומר לך מה זביחה מיוחדת עבודת פנים אף כל שהיא עבודת פנים חייבין עליה בחוץ לעבודת כוכבים ומשום דהשתחואה לא נפקא לן מהכא לחיובא הוצרכה השתחואה לחזור ולצאת כדי לדון בעצמה לבדה שיתחייבו עליה ואע"פ שאין חייבין כיולא בה ויצאה זביחה ללמד על הכלל כולו: **סד"א.** האי יחרם אתא לאוריי לן דאי אתרו ביה לקטלא וכרת כי לא אתרו ביה הוא כדלגבי שבת ועבודת כוכבים ועריות: ה"ג **ס"ד אמינא אתרו ביה קטלא ולא אתרו ביה כרת קמ"ל: אימא יצאה לן השתחואה ללמד על הכלל.** ומתרבי מגפף ומנשק וכל שהוא דרך כבוד כהשתחואה. [יא] א] וקא קשיא לי' לתנא ג"כ זובח למאי אתא תיפוק לי' מהשתחואה דהא עבודת כבוד הוא: **לגופיה.** אתא ולאוריי דאפי' לא שחט שחיטה עצמה לעבודת כוכבים אלא שוחט לעצמו וחשב בה ע"מ לזרוק דמה לעבודת כוכבים חייב ואפי' לא זרק: **דמחשבין מעבודה לעבודה.** כלומר דמחשבה שהוא מחשב בשעת עבודה זו על עבודה אחרת מחשבה היא להתחייב עליה:

אסורה

עין משפט נר מצוה

קכב א מיי' פ"ג מהל' עכו"ם הל"ג סמג לאוין נח:
קכג ב מיי' שם הל"ד:
קכד ג מיי' שם הל"ו:
קכה ד מיי' פ"ה שם הלכה י סמג לאוין לה טור שו"ע יו"ד סימן קמז סעיף ג:
קכו ה מיי' שם פ"ג הלכה ה:
קכז ו ז ח ט מיי' שם הלכה ג:
קכח י מיי' פי"ח מהל' מעשה קרבנות הלכה ב סמג לאוין שלג:
קכט כ ל מיי' פ"ג מהל' שחיטה הלכה טו סמג עשין סג טור שו"ע יו"ד סימן ד סעיף ג:

מסורת הש"ס

ג) [ע' תוס' לקמן סד. ד"ה מרקולים], ב) ע"ז לד: מולין לט. זבחים י., ג) [שמות כז], ד) [דברים ה], ה) [תהלים סג], ו) [ע' עוי"מ], ז) [דברים יח], ח) [שופטים יז ג], ט) ע' רש"ל שמקייס הגי' כי.

תורה אור השלם

1. יִרְבּוּ עַצְּבוֹתָם אַחֵר מָהָרוּ בַּל אַסִּיךְ נִסְכֵּיהֶם מִדָּם וּבַל אֶשָּׂא אֶת שְׁמוֹתָם עַל שְׂפָתָי:
תהלים טז ד
2. זֹבֵחַ לָאֱלֹהִים יָחֳרָם בִּלְתִּי לַיְיָ לְבַדּוֹ:
שמות כב יט
3. וַיֵּלֶךְ וַיַּעֲבֹד אֱלֹהִים אֲחֵרִים וַיִּשְׁתַּחוּ לָהֶם וְלַשֶּׁמֶשׁ אוֹ לַיָּרֵחַ אוֹ לְכָל צְבָא הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר לֹא צִוִּיתִי:
דברים יז ג
4. וְהוֹצֵאתָ אֶת הָאִישׁ הַהוּא אוֹ אֶת הָאִשָּׁה הַהִוא אֲשֶׁר עָשׂוּ אֶת הַדָּבָר הָרָע הַזֶּה אֶל שְׁעָרֶיךָ אֶת הָאִישׁ אוֹ אֶת הָאִשָּׁה וּסְקַלְתָּם בָּאֲבָנִים וָמֵתוּ:
דברים יז ה
5. כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לָאֵל אַחֵר כִּי יְיָ קַנָּא שְׁמוֹ אֵל קַנָּא הוּא:
שמות לד יד

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אימא וכו' ודקא קשיא ליה:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] רש"י ד"ה אימא יצאה לן וכו' דרך כבוד כהשתחואה וקא קשיא וכו' ל"ל ודקא קשיא וכו':

מוסף רש"י

השוחט בהמה לזרוק דמה לעבודת כוכבים. שלא שחט הבהמה לשם עבודת כוכבים שיהא עובדה בשחיטה, אלא חשב בשחיטה על מנת לזרוק (ע"ז לד: וכנע"ז זבחים י.) דאי שחטה לשם עבודת כוכבים שהיה בדעתו לעובדה בשחיטה זו, דבריו הכל אסורה להא זמני מתיס הוא, אלא בשלא היה מתכוין להיות שחיטה זו עבודה לעבודת כוכבים אלא שחטה לעצמו על מנת שיעבוד העבודת כוכבים בזריקת דמה או בהקטר חלבה (חולין לט.).